

Egy szép késő téli este Rozsé éppen munkából ért haza, mikor látta, hogy valaki várja őt a lakásajtó előtt.

Az Ördög.

Tekintve, hogy Rozsé ateista volt, ezt némi csodálkozással vette tudomásul, mert valahogy mindig úgy sejtette, hogy Isten nem-léte kizárja az Ördögöt is a létezési körből. Egyelőre azonban félretette ezt a gondolatmenetet, mivel nem szeretett senkit megvárakoztatni (mindig a megbeszélte időpont előtt ott volt mindenhol), és az Ördög láthatóan az ő ajtaja előtt állt. Rá várt.

Amint a folyosó végén észrevette, elindult az a gondolatmenete is, hogy most akkor vajon mit kell mondani? Az ember nem mindennap találkozik az isteni lét negatív vagy pozitív képviselőjével. Elképzelte a helyzetet, hogy ha most Isten állna itt előtte, akkor mit akarna kérdezni, mondani. Úgy logikázott tovább, hogy hát akkor az Ördögtől az ellenkezőjét kell kérdezni. „Teszem azt, míg Istent arról szokás ilyen helyzetben faggatni, hogy mi az élet értelme, miért vagyunk itt, meg ilyenek, ezen logika alapján az Ördögtől a mi nem az élet értelme, miért nem vagyunk itt lenne a kérdés? Na nem, ez nem jó, ennek nincs így értelme. Hiszen itt vagyunk. És azzal, ha meg is mondja, hogy mi nem az élet értelme – hát elég sok minden marad még, szóval sokra nem jutnék.” Közben meg is állt a folyosó végén, az Ördög várakozással teli, tűzben égő pupillával tekintett rá.

„Mit lehetne még? Mit várna el tőlem a társadalom? Ha kihirdetném újságokban, hogy feltehetek egy kérdést az Ördögnek, és kérdés-javaslatokat várok, melyik lenne az, amit az Ördög meg is tudna válaszolni, és méltó lenne erre a történelmi szerepre? Most komolyan én vagyok a kiválasztott, az emberek képviselője, az Ördög Mózes? Megkapom majd tőle a negatív Tízparancsolatot két kőtáblán? Tiltótábla helyett egy javaslatit, netán kötelezőt? Mond az egyáltalán újat az eredetihez képest?”

Ennél a pontnál indult tovább. „Ha csupán az ellenkezőjét mondja mindannak, amit eddig hallottunk, akkor igazából csak megerősíti majd azt. Alátámasztja, hogy igen, szerintem ezt kéne csinálni, de mivel én az Ördög vagyok, ez valószínűleg a Pokolra juttat. Semmi újdonság tehát, csak egy másik nézőpontból ugyanaz...”

Megnyugodva közeledett az Ördöghöz, és már nem is várt sokat a beszélgetéstől.

– Te vagy Rozsé? – kérdezte az Ördög.

– Én. Te meg az Ördög.

– Tény.

– Miben segíthetek?

– Sok van még a nyugdíjig.

– Tudom.

– S a haláلودig is.

– Remélem.

– No, hát csak szólni akartam, hogy folytasd, amit eddig. Remek munkát végzel.

Azzal eltűnt.

– Köcsög – vetette utána Rozsé.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szabó Ádám

Látó Szépirodalmi Folyóirat